نکته ورزشی

وقت «مو را از ماست کشیدن» است

سرویس ورزشی-

پرونده نوزدهمین دوره بازی‌های آسیایی بسته شد و کاروان ایران با کسب ۵۴ مدال (۱۳ طلا، ۲۱ نقره و ۲۰ برنز) و ایستادن در رده هفتم جدول به کار خود پایان داد. با نگاهی به همین جدول درمی‌یابیم که ورزش ایران در مقایسه با تیم‌های غرب آسیا مقام اول را دارا بوده و هنوز در این منطقه پیشتاز است. این در حالی است که هم از مشکلات و ضعف‌های ورزش خود خبر داریم و هم می‌دانیم که بعضی از کشورهای منطقه در ورزش چه برنز و بپاش‌ها و هزینه‌های کلانی را که اغلب جنبه «نمایش» و خودفریبی دارد و خرج «نمایش» و به اصطلاح «show off» می‌شود، متحمل می‌شوند.

البته جدول مدال‌ها نمی‌تواند به طور دقیق بیانگر وضعیت ورزش یک کشور باشد چرا که مثلا می‌دانیم بعضی از کشورها برای حضور در این طور بازی‌ها و سری میان سرها درآوردن و ابراز وجود، دست به جیب شده و با استخدام ورزشکارانی از کشورهای صاحب ورزش و اروپایی و آفریقایی و... مدال‌هایی را به نام خود ثبت می‌کنند و جایگاهی را به شکل کاذب در جدول به دست می‌آورند! استناد به جدول می‌تواند فقط یکی از ملاک‌های ارزیابی باشد، خاصه برای کسانی که الکی خوش نیستند و قصد خودفریبی ندارند و می‌خواهند بر مبنای داشته‌ها و سرمایه‌های موجود، ورزش خود را از ریشه و به طور ساختاری سامان و سازمان دهند.

اینک بعد از پایان بازی‌های آسیایی وقت «محاسبه» رسیده است. این کار مهم‌ترین اقدامی است که مسئولان ورزش باید به آن مبادرت کنند. آنها باید به بررسی عملکرد و کارنامه یکایک فدراسیون‌های ورزشی بپردازند تا معلوم شود که آن شعارها و وعده‌هایی که قبل از بازی‌ها می‌دادند، چقدر عملی شده و تحقق یافته و چقدر به واقعیت نزدیک و یا از آن دور است. این کار- یعنی بررسی و حسابرسی- در واقع اولین اقدام اساسی و علمی و مؤثر است برای حضور موفق‌تر در دوره بعدی این بازی‌ها. در چهار سال آینده، آن کشور و کاروانی موفق‌تر است و اهداف- یا بسیاری از اهداف - تعیین شده خود را محقق می‌سازد که از اولین روزهای پایانی این دوره وقت و زمان را به بطالت و بازی درآوردن و تعارف از دست ندهد.

الان بهترین وقت است تا فرق «دوغ» و «دوشاب» معلوم شود. باید روشن شود که هر یک از فدراسیون‌های ما چهار سال گذشته را به چه کاری اشتغال داشته‌اند، در پی انجام مسئولیت‌ها یا یکسره سرگرم مشغولیت‌ها و اتلاف وقت بوده‌اند. باید بررسی شود که چه کسانی و فدراسیون‌ها و مدیرانی با فریب این و آن مقام بلند پایه و تبلیغات کاذب، برای دست انداختن مردم، «تاریخ‌ساز»ی کرده و چه کسانی با زحمت و برنامه‌ریزی و نتایج امیدوارکننده ورزشکاران خود، از سوی مردم و کارشناسان به لقب «تاریخ‌ساز» نائل آمده‌اند.

خلاصه، وقت آن است که حساب خادمان ورزش و عناصر کاربلد از فرصت‌طلبان آویزان کاملا جدا شود. البته نمایش و نتایج تیم‌ها و ورزشکاران مختلف، خود گویای همه چیز است و مردم و علاقه‌مندان به ورزش بر این مبنا داوری و قضاوت کرده و منتظر اقدامات اصلاحی و بایسته مدیران و مسئولان ورزش کشور هستند. فرصت‌طلبان متاسفانه اغلب به وظیفه خود برای بررسی عملکردها و کارنامه و به اصطلاح «مو را از ماست کشیدن» به درستی و قاطعانه عمل نمی‌کنند، یا گرفتار رودربایستی‌ها و تعارفات و رفیق‌بازی‌ها می‌شوند و یا اینکه به خاطر دخالت‌ها و اعمال نظرها و سفارش درباره مدیران رفوزه از سوی پدرخوانده‌های ورزش یا افرادغیر مسئول اما ذی‌نفود در مراکز و سازمان‌های مختلف، جرات رسیدگی و عمل قاطعانه پیدا نمی‌کنند و مسئله عدم بررسی و نظارت و رفتار و برنامه‌ریزی بر طبق آن، یکی از چیزهایی است که ورزش مستعد ما را گرفتار و بیچاره کرده است.

به نظر ما و بسیاری از کارشناسان آنچه در «هانگژو» به گونه‌ای مثبت برای ورزش ما چهره بست و به پای آن نوشته شد- این پنجاه و چند مدال و مقام هفتمی- بیش از آنکه حاصل برنامه‌ریزی و کار حساب شده و هدفدار مدیران ورزش باشد- که البته در جاهایی و رشته‌هایی هست- بیشتر حاصل استعداد و هنر و انگیزه و غیرت ورزشکاران برومند کشور پهناور و غنی ماست.

در واقع رهاورد کاروان ورزشی ایران بی‌اغراق «کف» بضاعت و توان بالقوه ورزش و ورزشکاران کشورمان به حساب می‌آید. برای اینکه ورزش ایران به حرکت خود در جاده پیشرفت و افتخار سرعت بیشتر و شتاب منطقی بخشد - چنان‌که بارها و به کرات نوشته ایم- باید از مدیریت و مدیرانی برخوردار باشد که در حد و اندازه و هم‌وزن شایستگی‌های ذاتی و استعدادهای سرشار ورزشکاران ما باشد. مدیریت کلان ورزش باید این موضوع را جدی بگیرد و از همین حالا بدون اتلاف وقت و با تدبیر و اقتدار به فکر بازی‌های آسیایی آینده باشد. ما هم مثل دیگر اهالی ورزش از امروز اقدامات و اصلاحات و تدابیر و برنامه‌ریزی مدیران ورزش را رصد کرده و به نظاره می‌نشینیم تا ببینیم که درس‌ها و عبرت‌های «هانگژو» چقدر بر رفتار و سیاست‌های آنان تاثیر گذاشته است.

ورزشکاران مسلمان در لیگ‌های انگلیس اعلام کردند

به فلسطینی‌ها احترام نگذارید زمین را ترک می کنیم

برخی از بازیکنان مسلمان و عرب به اتحادیه لیگ برتر انگلیس هشدار دادند در صورت عدم احترام به کشته‌شدگان فلسطینی، به نشانه اعتراض زمین مسابقه را ترک خواهند کرد.

بازیکنان مسلمان و عرب در فوتبال، کریکت و راگبی نشستی را درباره جنگ فلسطین و رژیم صهیونیستی برگزار کردند. دیلی میرر انگلیس گزارش داد که حدود ۳۰ ورزشکار از جمله بازیکنان لیگ برتر و قهرمانی گرد هم آمده‌اند تا به همکاران خود هشدار دهند که از رسانه‌های اجتماعی دوری کنند تا از واکنش منفی جلوگیری شود و در عین حال در مسابقات پیش‌رو به کشته‌شدگان این جنگ ادای احترام کنند.

برخی از بازیکنان مسلمان و عرب در جلسه این هفته که روز دوشنبه برگزار شد، به صراحت اعلام کردند که در صورت عدم احترام به کشته‌شدگان فلسطینی قبل از بازی‌های آتی تیم‌های باشگاهی خود، به نشانه اعتراض از زمین خارج خواهند شد. بازیکنان مسلمان و عرب از استاندارد دوگانه لیگ برتر شکایت کردند و مدعی شدند که چرا به طور مثال در سال ۲۰۱۹ برای ۵۰ کشته شده مسجد نیوزلند مراسمی ترتیب داده نشد در حالی که برای کشته‌شدگان حمله پاریس در سال ۲۰۱۵، مراسمی برگزار شد. آنها اظهار داشتند که چرا باید برای کشته‌شدگان رژیم صهیونیستی مراسم یک دقیقه سکوت برگزار شود ولی برای کشته‌شدگان فلسطینی، نه!؟

آگهی اختصاصی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی ۱۴۰۲۶۰۳۱۰۰۰۶۰۰۷۷۰۸ مورخ ۱۳۹۹/۰۴/۱۶ هیات اول موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی شهرستان نور تصرفات مالکانه و بلامعارض متقاضی آقای/ خانم **فلورا محسنی** نسبت به ششدانگ یک قطعه زمین با بنای احداثی **به مساحت ۲۲۴/۵۸ مترمربع پلاک فرعی ۳۸۵۴ فرعی از ۲- اصلی واقع در قریه ایزدشهر بخش ۱۰ حوزه ثبت نور** محرز گردیده است. لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز در روزنامه سراسری و محلی آگهی می‌گردد در صورتی که اشخاص ذی‌نفع به آرای اعلام شده اعتراض داشته باشند باید از تاریخ انتشار آگهی تا دو ماه اعتراض خود را به اداره ثبت محل وقوع ملک تسلیم و رسید اخذ نمایند. معترض باید ظرف یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض مبادرت به تقدیم دادخواست به دادگاه عمومی محل نماید و گواهی تقدیم دادخواست را به اداره ثبت محل تحویل دهد. بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار اول: ۱۴۰۲/۰۷/۲۲ تاریخ انتشار دوم: ۱۴۰۲/۰۸/۰۶

شناسه آگهی: **۱۵۸۴۲۷۳**

علی سعادتی
رئیس ثبت اسناد و املاک شهرستان نور

تشریح آخرین شرایط والیبال توسط محمدرضا داورزنی

اولویت فدراسیون لیگ ملت‌های ۲۰۲۴ است

سرمربی تیم ملی والیبال تا یک ماه آینده معرفی می‌شود

سرویس ورزشی-

رئیس‌فدراسیون والیبال گفت: فکر می‌کنم حداکثر ظرف یک ماه آینده مربی و برنامه‌های آینده تیم ملی بزرگسالان را مشخص می‌کنیم.

تیم ملی والیبال ایران در لیگ ملت‌های ۲۰۲۳، قهرمانی آسیا و مسابقات انتخابی المپیک نتایج خوبی نگرفت تا مسیر ایران برای صعود به المپیک پاریس بسیار سخت شود. دراین راستا انتقادها به عملکرد کادر فنی تیم ملی دو باره افزایش پیدا کرد تا بهروز عطایی از سرمربیگری تیم استعفا کند. فدراسیون والیبال اکنون در حال بررسی گزینه‌های مختلف هدایت تیم ملی است. طبق اعلام محمدرضا داورزنی، رئیس‌فدراسیون والیبال تا یک ماه آینده وضعیت سرمربی و برنامه‌های تیم مشخص خواهد شد.

داورزنی در تازه‌ترین صحبت‌های خود در مورد نحوه انتخاب بهروز عطایی برای هدایت تیم ملی گفت: بعد از المپیک ۲۰۲۰ توکیو این استراتژی را پیاده کردیم که مربیان ایرانی را به کار بگیریم و فرصتی به آنها بدهیم تا تیم ملی را تا سطح قابل قبولی پیش ببرند. طبیعتا انتظار صعود به المپیک هم وجود داشت. تورنمنت‌های مختلفی را پشت سر گذاشتیم که در سال اول شرایط نسبتا بدی نداشتیم اما امسال خوب نبودیم. عوامل متعددی در این زمینه تاثیرگذار است و صرفا سرمربی مقصر نیست.

او در ادامه افزود: به این جمع‌بندی رسیده‌ایم که باید در استراتژی قبلی تغییر نگرش بدهیم. الان خیلی از تیم‌های صاحب والیبال دنیا از مربی وطنی استفاده نمی‌کنند. به طور مثال لهستان با اینکه مربیان زیادی دارد یک مربی صربستانی را به خدمت گرفته است. حرف ما به این معنی نیست که مربیان وطنی توانایی و دانش ندارند، بلکه باید عوامل مختلفی وجود داشته باشند تا موفق عمل کنند.

اسامی مطرح شده را رد نمی‌کنم

داورزنی همچنین در صحبت‌های خود با خبرگزاری ایسنا در مورد بررسی گزینه‌های سرمربیگری تیم ملی بیان کرد: گزینه‌های مختلفی توسط افراد مختلف در ایران و خارج از کشور مطرح می‌شود. وقتی سرمربی تیمی شناخته شده در سطح دنیا استعفا می‌دهد، طبیعتا مربیان و ایجنت‌هایی هستند که تمایل به همکاری با آن تیم دارند. در حال حاضر روی تعدادی از مربیان خوب دنیا کار می‌کنیم. یک‌سری اسامی مطرح شده که نمی‌خواهم اسمی را رد کنم اما روی ۷، ۸ مربی کار و بررسی می‌کنیم که امکان همکاری داریم یا نه.

او با بیان اینکه باید به فکر برنامه‌ای ۴، ۵ ساله باشیم، ادامه داد: اولویت فعلی لیگ ملت‌های سال آینده است که ۱۲ بازی داریم و تنها فرصت برای حضور در المپیک است. کار ساده‌ای نیست اما نگاه و استراتژی فدراسیون فراتر است و باید در فرآیند ۴، ۵ ساله‌ای کار را دنبال کنیم. البته در زمان‌های مشخصی بازخورد می‌گیریم. فایلی داریم که اطلاعات ۲۰، ۳۰ مربی در آن وجود دارد. تعدادی از آنها قرارداد دارند و امکان حضورشان نیست و برخی هم اعلام آمادگی کرده‌اند که باید بررسی شود. از طرفی تعدادی مربی هم هستند که قرارداد باشگاهی دارند و باید ببینیم امکان حضورشان در تیم ملی وجود دارند یا نه.

داورزنی اولویت فدراسیون را جذب مربی تمام وقت عنوان کرد و گفت: اگر در شرایطی قرار بگیریم که مجبور شویم کسی را انتخاب کنیم که در تیم باشگاهی هم فعالیت دارد، باید ببینیم با مربی به چه جمع‌بندی و نتیجه‌ای می‌رسیم. البته در مورد مربیان داخلی نباید در ایران مربی باشگاهی باشد چون تجربه خوبی نداشتیم.

معرفی سرمربی تیم ملی تا یک ماه آینده

داورزنی در پاسخ به این سؤال که چه زمانی وضعیت کادر فنی تیم ملی مشخص می‌شود، گفت: انتخاب مربی روندی دارد که در حال طی کردن آن هستیم. اکنون باب مذاکره با مربیان مختلف را باز کرده‌ایم و به صورت مستقیم به آنها پیام می‌دهیم. یکی از سیاست‌های ما این است که با واسطه‌ها و دلال‌ها برای جذب مربی وارد بحث نمی‌شویم و مستقیم به مربی پیام می‌دهیم. فکر می‌کنم حداکثر ظرف یک ماه آینده مربی و برنامه‌های آینده تیم ملی بزرگسالان را مشخص می‌کنیم.

سعید معروف برمی‌گردد؟

داورزنی در مورد احتمال بازگشت سعید معروف و امیر غفور به تیم ملی گفت: راهبردی دو سال قبل تعریف شد که تغییر نسل اتفاق بیفتد تا فرصت بیشتری به جوانان بدهیم و در تورنمنت‌های مختلف شرکت کنیم اما باید در این قصه بازنگری اتفاق بیفتد و واقع بینانه‌تر نگاه کنیم تا تیم ملی در سطح کیفی خوبی قرار بگیرد. تیم‌های بزرگ دنیا بر اساس نیاز خود از بازیکنان استفاده می‌کنند. به طور مثال آلمان گروزر ۳۹ ساله را به تیم ملی برگرداند تا نتیجه بگیرد.

او در این مورد افزود: با بازیکنان خوب‌مان مثل معروف، غفور، موسوی، عبادی‌پور سال‌هاست کار می‌کنیم و روحیاتشان را می‌شناسم. آنها تعصب کشور و نام ایران را دارند و خودشان را سرباز تیم ملی می‌دانند. یک مقطعی فدراسیون و سرمربی تصمیم گرفت تغییر نسل اتفاق بیفتد و به جوان‌ترها بیشتر فرصت داده شود اما همان موقع گفتیم کسی از تیم ملی خط نخورده و کسی هم نباید خداحافظی کند.

داورزنی با بیان اینکه با شناختی که از سعید معروف دارم نسبت به نتایج تیم ملی بسیار حساس است، تاکید کرد: همه بازیکنانی که می‌توانند به تیم ملی کمک کنند و شایسته هستند، قطعا در آینده حضور خواهند داشت. این‌گونه نیست که بگوییم این بازیکن ۳۷ سال دارد و دیگر به درد تیم نمی‌خورد. تجربه ثابت کرده باید ترکیبی از باتجربه‌های آماده و جوانان در اختیار تیم ملی باشند.

بازیکنان کم‌فروشی نکردند

داورزنی در واکنش به اینکه برخی معتقدند بازیکنان تیم ملی بی‌انگیزه کار می‌کنند و روحیه جنگندگی ندارند، گفت: این را قبول ندارم. بچه‌ها انصافا تلاش کردند و چند نفرشان مصدوم بودند، حتی مسابقات آخر چند نفرشان با وجود مشکلات گوارشی بازی کردند. خودشان از بازی خودشان ناراحت بودند و نباید بگوییم کم‌فروشی کردند. برخی مواقع فوق‌العاده کار کردند و امتیازاتی گرفتند که مردم لذت بردند. باید دوباره شرایطی فراهم کنیم که در تمام لحظات خوب بازی کنند.

المپیک نرویم هم دنیا به آخر نمی‌رسد

رئیس‌فدراسیون والیبال در واکنش به اینکه شانس ایران برای کسب سهمیه المپیک پاریس کم است و کار سختی را پیش رو دارد، بیان کرد: این‌گونه نیست که احساس ناامیدی کنیم. خیلی اختلاف امتیاز در رنکینگ نداریم و به عملکرد ما در ۱۲ بازی دور مقدماتی لیگ ملت‌ها ۲۰۲۴ برمی‌گردد که با چه تیم‌هایی بازی می‌کنیم، چه امتیازهایی می‌گیریم و چه امتیازهایی را از دست می‌دهیم.

او در ادامه افزود: اگر به المپیک هم نرویم که دنیا به آخر نمی‌رسد. ۵۲ سال در المپیک نبودیم. البته حرفم به معنی این نیست که انگیزه لازم برای رفتن به المپیک را از دست داده‌ایم. ما با توان ۲۰۰ درصدی تلاش می‌کنیم تا تیم به المپیک برود اما می‌خواهیم به تیمی برسیم که مردم از بازی آن لذت ببرند. باید حال تیم ما خوب شود، بچه‌های ما ناراحت و عبوس نباشند و ترس از شکست نداشته باشند.

نگاهی به بازی‌های آسیایی ۲۰۲۲

اتفاقات هانگژو؛ آئینه‌ای برابر ورزش ایران

حمید ترابپور- سرویس ورزشی

پرونده بازی‌های آسیایی هانگژو با مراسم اختتامیه باشکوهی در این شهر خاص و زیبا بسته شد؛ مسابقاتی که برای چینی‌ها فرصت نمایش توانمندی‌هایشان در برگزاری مسابقات بزرگ بود. آنها طی دو دهه اخیر به دفعات با میزبانی مسابقات مختلف نشان داده‌اند که حداقل در قاره کهن حرف اول را می‌زنند؛ هم در ورزش و هم در نحوه برگزاری چنین رویدادهایی.

«چین امروز» مزد زحمات چند دهه‌ای خود در زمینه اهمیت دادن به ورزش و توجه به زیرساخت‌های ورزشی را می‌گیرد. بدون اغراق باید نوشت که چین کنونی در زمینه ورزش می‌تواند برای بسیاری از کشورهای صاحب ورزش در قاره سبز و آمریکا الگو قرار بگیرد و ایضا برای کشورهایی مثل ایران خودمان که به دلیل بی‌توجهی‌های به مقوله ورزش امروز فاصله زیادی با مدعیان اصلی دارد و اگرچه در میادین بزرگ مثل همین بازی‌های آسیایی موفقیتی گذرا را کسب می‌کنیم و یا در بخش‌هایی مثل تنیس روی میز حماسه خلق می‌کنیم و بالاتر از همین چین با برنامه و همیشه مدعی قرار می‌گیریم، آن پیروزی نه به سبب کار حساب شده و برنامه‌ریزی دقیق بلکه محصول توانمندی‌ها و استعدادهای جوانان‌مان است. با این مقدمه به مرور اتفاقات بازی‌های آسیایی و عملکرد ورزشکاران کشورمان در این رقابت‌های می‌پردازیم:

کاروان ورزشی کشورمان در نوزدهمین دوره بازی‌های آسیایی با کسب ۱۳ مدال طلا، ۲۱ نقره و ۲۰ برنز به کار خود پایان داد. ۳ طلای روز پایانی بازی‌ها سبب شد تا بدترین رتبه برایمان رقم نخورد و و با ۴ پله صعود نسبت به روز قبل و یک پله سقوط نسبت به دوره قبل یعنی جاکارتا در جایگاه هفتم قرار بگیریم.

اینکه جایگاه هفتمی در هانگژو می‌تواند متر و معیار درستی برای سنجش سطح ورزش ما باشد سؤال مهمی است؛ همان‌طور که رتبه‌مان در بازی‌های دوره قبلی گویای واقعیات ورزش ما نبود این‌بار نیز نمی‌توانیم مدال‌های نجات‌بخش کشتی و شگفتی شطرنج‌بازهایمان که در دو روز پایانی سبب شد بدترین جایگاه نصیب‌مان نشود را نادیده بگیریم و بگوییم خوب عمل کرده‌ایم. بدیهی است که تا وقتی بدون کار و برنامه‌ریزی همچون شاگرد تنبلی که شب امتحان به دنبال نمرات ناپلئونی می‌رود عمل کنیم و چرتکه در دست برای بالا و پایین رفتن جایگاه‌مان مدال‌ها را بشماریم، مشخص است که این ورزش پایه‌های محکمی ندارد. یک روز شگفتی می‌شود و بالا می‌رود و یک روز هم ورزشکاران‌مان با افت مواجه می‌شوند و سقوط می‌کنیم.

نمایش ورزش، فرهنگ و جامعه در هانگژو

بازی‌های آسیایی هانگژو باز هم به ما نشان داد که ورزش نداریم و این نداشتن ورزش نه به دلیل نداشتن استعداد است که محصول سوءمدیریت‌ها و نگاه نادرست به مقوله ورزش است. چین میزبان نوزدهمین دوره، به شکلی باشکوه مسابقات را برگزار کرد. آنها جدا از نمایش توانمندی‌های خود در بحث میزبانی و زیرساخت‌های قدرتمندشان، از ورزش پلی به فرهنگ زدند و از کارکردهای فرهنگی و اجتماعی ورزش به بهترین نحو بهره بردند؛ جائی‌که مدیریت مسابقات را به نوجوانان و جوانان خود سپردند. آنها ساختار شهری خود را هم به بهترین مدل ممکن به نمایش گذاشتند. در هانگژو حتی یک بار هم ندیدیم که به سبب یک ناهماهنگی در برگزاری مسابقه‌ای خلل ایجاد شود. برقی قطع شود، تماشاگری بی‌احترامی ببیند، ورزشکار یا مربی‌ای سرگردان شود و... برای مثال باید به سیستم حمل‌ونقلی که به خبرنگاران اختصاص داده شده بود اشاره کنیم. این سیستم که مثل ساعت کار می‌کرد به تنهایی می‌تواند برای کل ورزش ما که همین الان نمی‌دانیم مهم‌ترین بازی لیگ برتر فوتبال آن یعنی شهرآورد استقلال و پرسپولیس چه زمانی برگزار خواهد شد الگو باشد.

اولین شگفتی را یک خانم رقم زد

در بازی‌های آسیایی هانگژو و در میان مدال‌هایی که انتظار آنها را می‌کشیدیم چند مدال ارزشمند و دور از انتظار سبب شد تا نگاهها متوجه چند رشته مهجور اما توانمند شود. در رشته ووشو که پرتعداد در این رقابت‌های حاضر شده بود ۷ مدال کسب کردیم که دو مدال طلای خوشرنگ آنها به کسب جایگاه هفتمی ایران کمک کرد. البته ووشو طی سال‌های اخیر همواره رشته‌ای مدال آور بوده است.

در کوراش هم ۵ مدال کسب کردیم که ۱ طلا و ۳ نقره و ۱ برنز سهم آنها بود. اما اولین شگفتی کاروان ایران را یک خانم رقم زد. فرانک پرتوآذر در مسابقات کراس کانتری دوچرخه‌سواری کوهستان با زمان یک ساعت و ۴۲ دقیقه و ۴۴ ثانیه به مدال برنز رسید، در حالی که هونگ فنگ لی چینی با یک ساعت و ۳۰ دقیقه و ۵۹ ثانیه (۱۲ دقیقه کمتر از پرتوآذر) قهرمانی را از آن خود کرد. این مدال نشان داد که دوچرخه‌سواری به خصوص در بخش بانوان جای کار و برنامه‌ریزی دارد.

در تیراندازی با آنکه پرتعداد بودیم اما تنها یک مدال برنز سهم‌مان بود. در این رشته حتی جواد فروغی قهرمان المپیک توکیو توفیقی نداشت تا مشخص شود حال تیراندازی ما خوب نیست. فدراسیون تیراندازی در این رویدادها نمره قبولی نگرفت و مشخص شد که در آنجا به کارهای کارشناسی و نگاه فنی نیاز بیشتری احساس می‌شود. در شمشیربازی سهم‌مان تنها دو مدال برنز بود و در تکواندو آن‌گونه که انتظار می‌رفت ظاهر نشدیم؛ تکواندویی که همواره امید به طلاآوری آن در مسابقات المپیک و آسیایی داشته ایم بدون مدال طلا و با ۳ نقره و ۵ برنز هانگژو را ترک کرد.

روزهای بد وزنه‌برداری ایران

وزنه‌برداران کشورمان در بخش مردان و زنان در هانگژو روی تخته رفتند اما جز یک مدال نقره که توسط علی داوودی فوق سنگین وزن ایران کسب شد دیگران نه تنها موفقیتی نداشتند بلکه به رکورهای قبلی خود نیز نزدیک نشدند. عملکرد وزنه‌برداران در هانگژو نشان داد که حال این رشته هم خوب نیست. البته این مهم که در رشته‌ای رکوردی چون وزنه‌برداری برای آواربرداری گذشته نیاز به زمان است را نادیده نمی‌گیریم اما انتظار از کادر جدید مدیریتی این رشته که جملگی از قهرمانان اسبق و آشنا به چم و خم این رشته هستند انتظار می‌رفت که نشانه‌هایی از تغییر و پیشرفت را نشان دهند که این‌گونه نشد. علی داوودی و آیت شریفی در شب پایانی این مسابقات و در رقابت با گور میناسیان غول ارمنستانی حرفی برای گفتن نداشتند اما داوودی به سبب عملکرد بهترش نسبت به رستم جانگابایف از ازبکستان که با رکورد مجموع ۴۲۳ کیلوگرم به مدال برنز دست یافت، نقره‌ای شد و نکته جالب این رقابت، سرمربیگری سعیدعلی حسینی سرمربی سابق تیم کشورمان در قامت نفر اول کادر فنی ازبک‌ها بود.

فوتبال؛ همان که منتظرش بودیم

تیم فوتبال امید کشورمان در هانگژو با کلی حاشیه و حرف و حدیث و بی‌نظمی حذف شد تا مشخص شود آن تیم نه از ساختار فنی مناسبی برخوردار بود و نه مدیریت درستی را بالای سر خود می‌دید. حضور فردی به نام فرقانی در نقش سرپرست تیم و چند نفر دیگر اطراف آن محل بحث بود. تیم امیدی که در هانگژو دیدیم تنها برای حذف شدن آمده بود تا برگ زرینی دیگر(!) برای فدراسیون فوتبال ورق بخورد.

شگفتی‌سازانی که امیدوارمان کردند

در هانگژو چند رشته ورزشی سورپرایزمان کردند. همان شگفتی‌سازان واقعی که نشان دادند می‌توان در اوج بی‌توجهی‌ها و مشکلات و به رغم همه تنگناها می‌توان توان و شایستگی یک جوان ایرانی را به رخ قاره کهن کشید. تنیس روی میز ایران با دو مدال برنز به کار خود پایان داد اما غلبه بر ژاپن همیشه مدعی برای ما کمتر از مدال طلا نبود. تیم دو نفره برادران عالمیان با برتری مقابل تیم قدرتمند ژاپن ضمن صعود به نیمه نهایی بازی‌های آسیایی، اولین مدال دوبل تاریخ را برای ایران مسجل کرد.

شگفتی دیگر در شطرنجی رقم خود که دو مدعی شماره ۲ و ۴ دنیا یعنی چین و هند را پشت سر گذاشت و به مدال طلا رسید. شطرنجی که فدراسیون آن هنوز رئیس ندارد و با سرپرست اداره می‌شود! یک مدال در ژیمناستیک برای ما غیرمنتظره بود. رشته‌ای که آن هم ماههاست در بلاتکلیفی و جنگ و جدل به سر می‌برد و فدراسیون آن رئیس ندارد. در این رشته تیم ملی ژیمناستیک کشورمان برای نخستین مرتبه در بازی‌های آسیایی هانگژو چین توانست به حسرت ۸۰ ساله این رشته ورزشی پایان دهد و با کسب یک مدال نقره توسط مهدی الفتی در پرش خرک طلسم‌شکنی کند.

وقتی در پایان این رقابت، بیرون سالن محل برگزاری مسابقات دقایقی با محمدرضا خیرخواه سرمربی تیم ملی گفت‌وگو کردم اشک‌های او همه چیز را تحت تاثیر قرار داد. در لابلای حرف‌هایش بارها اعلام کرد که این مدال از دل همه بی‌توجهی‌ها به دست آمده است. گلایه‌های او از بی‌توجهی به ژیمناستیک دردآور بود.

در سنگ‌نوردی جوان قدرتمند ایرانی خوش درخشید. رضا علیپور دارنده مدال طلای بازی‌های آسیایی ۲۰۱۸ جاکارتا پس از عبور از سد وردیک لئوناردو، رکورددار اندونزیایی ماده سرعت جهان در فینال با نماینده چین روبه‌رو شد که در این رقابت نیز نماینده ایران با اقتدار ششمین مدال طلای کاروان ورزشی ایران را به گردن آویخت. علیپور در فینال مسابقات سنگ‌نوردی بازی‌های آسیایی با رکورد ۵.۳۰۲ ثانیه توانست زمان بهتری را در رقابت با جین بائو لونگ از چین به ثبت برساند و مدال طلا را از آن خود کند.

در اسکیت که برای حضور آنها در بازی‌ها ابهاماتی وجود داشت یک مدال نقره سهم‌مان شد که با آنکه ارزش این مدال را از نظر پنهان نمی‌کنیم اما چنین موفقیتی هرگز نمی‌تواند مشکلات فدراسیون اسکیت و شکل و شیوه اداره آن را پوشش دهد. اعزام سوارکاران و شناگران و شیرجه روهای ایرانی به هانگژو هم کم ابهام در پس خود نداشت و فاصله عجیب آنها با مدعیان این پرسش را پیش رویمان قرار داد که کدام اتاق فکری به چنین اعزام‌هایی رای داده است؛ بخصوص وقتی یادمان می‌آمد که شعار مسئولان قبل از آغاز بازی‌ها اعزام کاروان کیفی بوده است.

قایقرانی ایران در هانگژو با ۲ نقره و ۳ برنز به کار خود پایان داد. در مسابقات روبینگ دونفره سنگین‌وزن زنان بازی‌های آسیایی هانگژو، تیم ایران با ترکیب مهسا جاور و زینب نوروزی موفق به کسب مدال نقره این رقابت‌ها شد که مدالی باارزش بود. در کانو و کایاک ۳ مدال برنز گرفتیم.

کاراته با طلای سجاد گنج‌زاده و ۲ مدال برنز دختران کارش را تمام کرد. کاراته‌ای که می‌توانست بهتر عمل کند اما غفلت‌های لحظه‌ای مدعیان تیم ما و ضعف‌هایی که در بخش‌هایی از کار فنی تیم دیده می‌شد سبب شد تا درخشان‌تر ظاهر نشویم. با این حال به کاراته ایران در هانگژو نمی‌توان نمره مردودی داد.

تفاوت فاحش والیبال و بسکتبال

در دو رشته توپی همه چیز طبق انتظار اتفاق افتاد. گرچه والیبال ایران بعد از هانگژو به ورطه حاشیه افتاد و سرمربی ایرانی‌اش استعفا کرد اما در هانگژو درخشید و از تیمی که در جهان در زمره نامداران قرار دارد انتظاری جز قهرمانی در سطح آسیا نبود.

درباره بسکتبال بارها نوشته و هشدار داده‌ایم و در چین باز هم ثابت شد که ناف این رشته را با مدل پربحث و پرابهام مدیریت حاکم بر آن، به شکست و ناکامی گره زده‌اند. بسکتبال ایران در استمرار ناکامی‌های سریالی خود این‌بار در هانگژو شکست خورد و باز هم از عذرخواهی و برکناری و... خبری نشد و عجیب‌تر آنکه تلاش مذبوحانه‌ای از سوی برخی جریانات رسانه‌ای برای پوشش دادن تازه‌ترین ناکامی آسمان‌خراشان ایرانی صورت گرفت.

کبدی می‌توانست طلایی شود

کبدی ایران در بازی‌های آسیایی هانگژو تیمی مدعی را داشت. تیمی که در فینال برابر هند و در آن شرایط جنجالی شکست خورد و دستش به طلا نرسید. کبدی ایران سالهاست که در آسیا حرف‌های زیادی برای گفتن دارد این‌بار به شکلی میلیمتری و در اوج حاشیه و جنجال بازی فینا برابر هندی‌ها تن به شکست داد و به نقره رضایت داد.

در دوومیدانی فهمیدیم که مشکلات زیادی داریم. مدعیانی که در این سالها همواره روی ویترین قرار داشته و امکانات ویژه را طلب کرده بودند توفیقی نداشتند اما در روز پایانی این رقابت‌ها دو مدال ارزشمند نصیب‌مان شد تا این ۲ مدال غم شکست‌های دیگر دوومیدانی‌کاران را کاهش دهد. رقابت‌های پرتاب دیسک بازی‌های آسیایی هانگژو برگزار شد و احسان حدادی و حسین رسولی به عنوان نماینده‌های ایران در این رقابت شرکت کردند. حسین رسولی با ثبت پرتاب دیسک به طول ۶۲،۰۴ به مدال طلا دست یافت تا یک شاهکار را خلق کند. احسان حدادی دیگر پرتابگر کشورمان با ثبت پرتاب ۶۱،۸۲ در جایگاه دوم ایستاد و به مدال نقره رسید.حدادی در پایان این رقابت از دنیای قهرمانی خداحافظی کرد.

بار کاروان بر روی دوش کشتی

نگاهی به رشته‌های شرکت‌کننده در هانگژو ۲۰۲۲ نشان داد بیشترین طلاهای کسب شده در کشتی (۵ مدال) و بعد در ووشو و کوراش مجموعا (۳مدال) (کوراش زیرمجموعه فدراسیون ووشو است). در وزن ۷۴ کیلوگرم کشتی آزاد یونس امامی در فینال از سد کایرین کینوشیتا از ژاپن گذشت و قهرمان شد.

در وزن ۸۶ کیلوگرم حسن یزدانی در دیدار نهایی دیپاک پونیا از هند را ۱۰ بر صفر شکست داد و مدال طلا را بر گردن آویخت. در وزن ۹۷ کیلوگرم مجتبی گلیج در فینال با نتیجه ۶ بر یک مغلوب احمد تاج‌الدینوف کشتی‌گیر روسی‌الاصل و قهرمان جهان از بحرین شد و به مدال نقره بسنده کرد.

در وزن ۱۲۵ کیلوگرم که ۱۵ کشتی‌گیر حضور داشتند، امیرحسین زارع در دیدار پایانی با نتیجه ۷ بر صفر از سد لخاگواگرل مونختور از مغولستان گذشت و قهرمان شد. آزادکاران کشورمان در ۲ وزن اول موفق به کسب مدال نقره شده بودند.

در کشتی فرنگی نیز نمایندگان کشورمان موفق به کسب ۲ مدال طلا، ۲ مدال نقره و ۱ مدال برنز شدند. محمدهادی ساروی در وزن ۹۷ کیلوگرم و امین میرزازاده در وزن ۱۳۰ کیلوگرم به مدال طلا، امین کاویانی‌نژاد در وزن ۷۷ کیلوگرم و ناصر علیزاده در وزن ۱۳۰ کیلوگرم به مدال نقره و دانیال سهرابی در وزن ۶۷ کیلوگرم به مدال برنز دست یافتند. در برخی رشته‌ها مانند تیراندازی با کمان و جودو مدالی کسب نشد. برخ